

maalet herom staaer i en vis Forbindelse med det hele Stutterivæsen og med Foranstaltningerne i saa Henseende, og jeg har derfor troet, at der var en passende Opfordring til at søge at faae det afgjort ved denne Leilighed. Der vil derfor findes, ikke alene de fornødne Oplysninger derom i Lovforslagets Motiver, men ogsaa den fornødne Bestemmelse i selve Lovforslagets § 8.

Jeg har endvidere den Ære at forelægge „Forslag til Lov angaaende Fredningen af visse nyttige Dyr“. Der er ved samme nærmest kun Spørgsmaal om en Fornyelse af Loven af 30te Januar 1861, ved hvilken man i Land- og Skovbrugets Interesse lyste Fred over forskjellige nyttige Dyr, navnlig for at befrie Landmændene for den Skade, som Insecter og Larver anrettede paa Marker og Skove. Den nævnte Lov havde man, i Følelsen af det noget Tvivlsomme i dens Bestemmelser, indskrænket til kun at gjælde for et bestemt Tidsrum, nemlig for 10 Aar, hvilket efter Lovens Bestemmelse udløber den 1ste November d. A. Da der saaledes nu blev Spørgsmaal om, hvorvidt man skulde søge at holde Loven af 1861 ilive, indhente man Erklæringer derom fra saa at sige samtlige landoekonomiske Selskaber i Landet samt fra andre sært sagkyndige Folk. Disses eenstemmige Udtalelser gaae ud paa, at Loven af 1861 maa anses for at have været nyttig. Selv om det maaskee ikke kan paavises, at der er kommet noget umiddelbart Resultat frem af den — hvilket enkelte Selskaber have troet at kunne paavise —, saa have Alle dog erklæret sig enige i, at Loven ialfald har medført den Nytte, at den har henledet Bedkommendes og navnlig Landalmuens Opmærksomhed paa de paagjældende Dyrs Betydning i Naturens Husholdning. Dette er altsaa Grunden til, at jeg tillader mig i det Lovforslag, som jeg herved forelægger, at foreslaae, at den Begrænsning i Tid, som var knyttet til Loven af 30te Januar, skal bortfalde. Det har imidlertid ikke kunnet blive skjult for mig, at, naar en Lov som den omhandlede overhovedet skulde faae anden praktisk Virkning end den at henlede Bedkommendes Opmærksomhed paa Betydningen af den befalede Fredning, vilde

det tillige være nødvendigt at udvide dens Bestemmelser noget, navnlig i Retning af at gjøre det muligt at paasee dens Overholdelse. Det er let at forstaae, at det er overordentlig vanskeligt at faae fat paa de Overtrædelser, der mulig maatte skee mod en Lov som denne, saalænge dens Bestemmelser ikke gaae videre, end de hidtil ere gaaede, og at det navnlig, for at tilveiebringe et virksomt Middel til at faae fat paa Overtræderne, vil være nødvendigt at udvide Forbudet og Straffen til ikke blot at omfatte Udelæggelsen af Dyrene og deres Æg og Ungel, men tillige Falgheden af noget af disse Producter. Det er nemlig navnlig ved, at de komme frem tilfals, at det bliver muligt at komme til Kundskab om Overtrædelserne og at forfølge dem indtil Gjærningsmanden. Af Dyr, som ikke ere indbefattede i den ældre Lov, er der kun et eneste, som man fra alle Sider har meent at burde undtage, og det er Biben.

Det sidste Lovforslag som jeg har at forelægge, er „Forslag til Lov om Ordningen af Tiendeforholdene i de i Kongeriget indlemmede forhen slesvigiske Districter“. Ved Loven af 16de Februar 1866 blev Kongerigets Lovgivning, som de Herrer ville erindre, indført i de tidligere slesvigiske Districter. Blandt disse Kongerigets Love var ogsaa Loven af 14de April 1852 om Tiendeforholdenes Ordning og navnlig om Overgang inden en vis begrændset Tid fra Ybelse af Tiende in natura til faste aarlige Afgifter. De Foranstaltninger, som ved den nævnte Lov bleve truffene, ere forlængst blevne gennemførte i selve Kongeriget. I de tidligere slesvigiske Districter er der derimod enkelte Steder, hvor man endnu ikke ad Frivillighedens Vej er kommen overeens om at convertere Tienden in natura til faste aarlige Afgifter, og hvor man maa erkjende Unsikkerheden af at bringe Loven af 1852 til Anvendelse. Men for at kunne gjøre dette vil det være nødvendigt at skabe Instituter derne, hvis Virksomhed forlængst ere uddøde i det øvrige Kongerige, fordi de ikke mere have Noget at virke for. Lovforslaget gaaer derfor ud paa i de paagjældende Districter at fremkalde Tilværelsen af Tiendecommissioner og Overtiendecommissioner, som naturligtvis skulle